

Sygn. akt X K 257/18

PR Ds.200.2018

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 lipca 2018 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku w X Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Joanna Jurkiewicz

Protokolant: Magdalena Barska

po rozpoznaniu w dniu 24.07.2018r. sprawy **K. (...)**, syna J. i J., urodzonego (...), PESEL (...);

oskarżonego o to, że:

I. w dniu 28 kwietnia 2017 roku w miejscowości P. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia mienia ruchomego w postaci dwóch zaczepów transportowych od ciągnika rolniczego marki F. w ten sposób, że zwolnił blokadę dźwigni zaczepu a następnie dokonał ich zaboru, gdzie następnie w miejscowości K. z uwagi na obywatelskie ujęcie przez pokrzywdzonego porzucił skradzione mienie, w wyniku czego spowodował straty w wysokości 14.000 złotych, czym działał na szkodę M. W., przy czym czynu tego dokonał w warunkach powrotu do przestępstwa, tj. przed upływem pięciu lat od odbycia kary pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od dnia 22 lipca 2015 roku do 17 kwietnia 2016 roku całości kary, tj. 9 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Tczewie z dnia 10 kwietnia 2015 roku sygn. akt II K 87/15 za przestępstwo podobne, umyślne z art. 286 § 1 k.k.,

tj. o czyn z art. 278§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.,

II. w dniu 28 kwietnia 2017 roku w miejscowości P. usiłował dokonać kradzieży zaczepu transportowego od ciągnika rolniczego marki F. (...) w ten sposób, że, dokonał opuszczenia haka do dolnej pozycji, następnie odhaczył przyczepę rolniczą, jednak zamierzonego czynu nie dokonał z nieustalonej przyczyny, gdzie w wyniku usiłowania kradzieży mienia uszkodzenia uległo gniazdo ciągnika szybkozłazcze, oraz naciągnął przewód hydrauliczny powodując jego niesprawność, w wyniku czego powstały straty w wysokości 950 złotych, czym działał na szkodę M. W., przy czym czynu tego dokonał w warunkach powrotu do przestępstwa, tj. przed upływem pięciu lat od odbycia kary pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od dnia 22 lipca 2015 roku do 17 kwietnia 2016 roku całości kary, tj. 9 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Tczewie z dnia 10 kwietnia 2015 roku sygn. akt II K 87/15 za przestępstwo podobne, umyślne z art. 286 § 1 k.k.,

tj. o czyn z art. 13§1 k.k. w zb. z art. 278§1 k.k. w zb. z art. 288§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.,

I. Oskarżonego K. D. uznaje za winnego czynu zarzucanego mu w punkcie I oskarżenia z tym ustaleniem, że dokonał zaboru rzeczy o wartości 9.700 zł., czyn ten kwalifikuje z art. 278§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.

II. Oskarżonego uznaje za winnego czynu zarzucanego mu w punkcie II oskarżenia z tym ustaleniem, że w wyniku jego działania pokrzywdzony poniósł straty w wysokości 4.550 zł., czyn ten kwalifikuje z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 278§1 k.k. w zb. z art. 288§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.

III. Uznając, że czyny przypisane oskarżonemu w punkcie I i II wyroku stanowią ciąg przestępstw, przy zastosowaniu art. 91§1 k.k., art. 11§3 k.k. i art. 14§1 k.k., na mocy art. 278 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności.

IV. Na podstawie art. 46§1 k.k. orzeka wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego M. W. kwoty 9.400 (dziewięć tysięcy czterysta) złotych.

V. Na podstawie art. 44§2 k.k. orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych opisanych pod pozycjami 2 i 6 wykazu dowodów rzeczowych numer I/591/17/P.

VI. Na podstawie art. 230§2 k.p.k. zwraca oskarżonemu dowód rzeczowy opisany pod pozycją 1 wykazu dowodów rzeczowych numer I/591/17/P.

VII. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokat P. S. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu.

VIII. Na mocy art. 626§1 k.p.k. i art.624§1 k.p.k. zwalania oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

Na oryginale właściwy podpis

Sygn. akt XK 257/18

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

K. B. dnia 15.04.2017 r. sprzedał samochód osobowy marki F. (...) o nr rejestracyjnym (...) M. K..

Dowody: notatka urzędowa z dnia 28.04.2017 r. k. 27, umowa sprzedaży samochodu k. 29, zeznania K. B. k. 30v.-31

W nocy w dniu 28 kwietnia 2017 r. K. D. wszedł na posesję należącą do M. W. przy ul. (...) w P., gdzie zwolnił blokadę dźwigni zaczepu od ciągnika rolniczego marki F. stojącego na tej posesji. Chcąc dokonać zaboru przyczepy transportowej, opuścił hak do dolnej pozycji, następnie odhaczył przyczepę rolniczą, podłożył za nią kawałek betonu, by nie odjechała, jednak z niewiadomej przyczyny pozostawił przyczepę transportową, zabierając jedynie dwa zaczepy transportowe od ciągnika. Następnie K. D. udał się przez pole uprawne należące do M. W. w stronę miejscowości K. w pobliżu rzeki B., gdzie miał zaparkowany samochód marki F. (...) o nr rejestracyjnym (...).

Dowody: zeznania M. W. k. 2v.-3v., 53-57, 289-291, dokumentacja fotograficzna k. 89, 121-123, 135, płyty CD z oględzin miejsca kradzieży mienia k. 90, 120

Tego dnia około godz. 3:30 M. W. obudziło szczekanie psa, który szczekał na sprawcę kradzieży i wskazywał kierunek, w którym sprawca się oddalił. M. W. wrócił się do domu po telefon i kluczyki do samochodu i podjął samochodowy pościg za K. D. w kierunku miejscowości K.. Jadąc za uciekającym samochodem, M. W. połączył się z numerem alarmowym policji i na bieżąco informował, w którym kierunku ucieka sprawca kradzieży sprzętu z jego posesji. W miejscowości K. K. D. skręcił w drogę polną, gdzie próbował uciekać, jednak okazało się, że z działki nie ma wyjazdu.

O godzinie 3:46 w miejscowości K. nieopodal budynku oznaczonego nr (...) M. W. zajechał K. D. drogę odcinając możliwość ucieczki i dokonał obywatelskiego zatrzymania sprawcy. Na wezwanie M. W., K. D. opuścił samochód z podniesionymi rękoma i stał przed maską swojego samochodu. Mówił do M. W., że wszystko odda. Szedł w stronę M. W. i mimo tego, że M. W. kazał mu się zatrzymać, K. D. nie wykonał już tego polecenia. Wtedy M. W. w szybkim tempie podjechał do K. D., który się potknął i po chwili wstał z podniesionymi rękoma i spokojnie cofnął się do maski swojego samochodu. W celu uniemożliwienia K. D. dalszej ucieczki pojazdem, M. W. przebił opony w samochodzie marki F. (...) o nr rejestracyjnym (...). W czasie, kiedy mężczyźni oczekiwali na przybycie policji, K. D. podjął się ucieczki w kierunku zabudowań wiejskich oddalonych około 250 metrów, tj. w kierunku wsi K., porzucając samochód. W momencie gdy

K. D. zbiegł, M. W. zawiadomił policję o tym, że podjął pościg za mężczyzną, który dokonał kradzieży na jego posesji i poprosił o wsparcie.

Dowody: zeznania M. W. k. 2v.-3v., 53-57, 289-291, pismo M. W. do KP w T. z dn. 29.04.2017r. – k. 33-34, dokumentacja fotograficzna k. 121-123, 135, płyty CD z oględzin miejsca kradzieży mienia k. 90, 120, notatka urzędowa z dnia 28.04.2017r. k. 14, protokół oględzin miejsca ucieczki k. 49-49v.

O godzinie 4:10 na miejsce obywatelskiego zatrzymania przybyli funkcjonariusze policji z KP w C.. Następnie na miejsce obywatelskiego zatrzymania przyjechała grupa dochodzeniowo - śledcza z K.. Samochód, którym poruszał się K. D., został zabezpieczony. Ujawniono w nim skradzione rzeczy należące do M. W., tj. dwa haki transportowe do ciągników. Jeden z haków uległ uszkodzeniu.

Dowody: zeznania M. W. k. 2v.-3v., pismo M. W. do KP w T. z dn. 29.04.2017r. – k. 33-34, dokumentacja fotograficzna k. 89, 121, protokół oględzin miejsca kradzieży k. 9-10, notatka urzędowa z dnia 28.04.2017r. k. 14, protokół oględzin miejsca ujawnienia samochodu k. 16-17v., protokół okazania rzeczy k. 18-19v., oświadczenie K. D. k. 101, płyta CD z oględzin miejsca ujawnienia pojazdu m-ki F. (...) k. 128, dokumentacja fotograficzna z oględzin miejsca ujawnienia pojazdu m-ki F. (...), zestawienie zabezpieczonych pojazdów na parkingu BER-HOL P. k. 280

Zachowanie K. D. wywołało szkody w mieniu M. W. na kwotę 9.400 złotych, na co składało się: uszkodzenie zaczepu transportowego – 4.850 złotych, uszkodzenie przewodu elektrycznego – 1.280 złotych, uszkodzenie gniazdka zaporowego w silniku – 370 złotych oraz uszkodzenie króćca, będącego integralną częścią silownika elektrycznego – 2.900 złotych.

Dowód: zeznania M. W. k. 55-56, 290

K. D. posiada wykształcenie zawodowe, z zawodu jest kucharzem. Nie ma majątku. Jest kawalerem, nie posiada dzieci. Nie pracuje. Obecnie przebywa w Areszcie Śledczym w S., gdzie odbywa karę pozbawienia wolności do stycznia 2021 r. Na wolności pracował jako ślusarz, osiągając dochód rzędu 1.500 – 1.600 złotych netto miesięcznie. Stan zdrowia K. D. jest zły, choruje na nowotwór jelita grubego. K. D. był wielokrotnie karany.

Dowód: dane osobo poznawcze k. 100, karta karna k. 283-284, dane osobo poznawcze z protokołu rozprawy k. 288, odpis wyroku SR w Tczewie sygn. akt II K 87/15 k. 143-143v., dokumentacja medyczna K. D. – zaświadczenie lekarskie z dnia 8.11.2016 r. wraz z kopią wpisów lekarskich z 2017 r.k. 286-287

Słuchany w charakterze podejrzanego na etapie postępowania przygotowawczego K. D. podał, że rozumie pouczenie i przedstawione mu zarzuty i nie przyznał się do zarzucanych mu czynów oraz skorzystał z przysługującego mu prawa do odmowy składania wyjaśnień. Na rozprawie w dniu 24.07.2018 r. K. D. przyznał się do popełnienia czynów objętych aktem oskarżenia, wskazując, że nie wie, dlaczego wcześniej zaprzeczył ich popełnieniu. K. D. na etapie postępowania sądowego odmówił składania wyjaśnień.

Wyjaśnienia oskarżonego K. D. k. 98, 289

Sąd zważył, co następuje:

W świetle wszystkich przeprowadzonych i ujawnionych w toku postępowania dowodów znajdujących się w aktach niniejszej sprawy należało przyjąć, że sprawstwo i wina oskarżonego K. D. odnośnie zarzucanych mu czynów nie budzą wątpliwości. Do powyższego przekonania Sąd doszedł na podstawie analizy całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w tym głównie w oparciu o zeznania M. W. jak również dokumentów znajdujących się w aktach sprawy w postaci dokumentacji fotograficznej, nagrań CD z przeprowadzanych oględzin oraz protokołów

ogłędzin miejsca kradzieży, zatrzymania obywatelskiego oraz ujawnienia samochodu marki F. (...) o nr rejestracyjnym (...).

Przechodząc do oceny osobowych źródeł dowodowych, walor wiarygodności Sąd przyznał zeznaniom pokrzywdzonego M. W., który w dniu 28 kwietnia 2017 r. dokonał obywatelskiego zatrzymania oskarżonego. Pokrzywdzony szczegółowo opisał okoliczności związane z obywatelskim zatrzymaniem oraz czynności wykonywane przez funkcjonariuszy policji. Nadmienić należy, że M. W. dokonał rozpoznania oskarżonego po okazaniu mu tablic poglądowych. Z całą pewnością też pokrzywdzony mógł rozpoznać, że zaczepy transportowe ujawnione w pojeździe F. (...) o nr rejestracyjnym (...) są jego własnością. Pokrzywdzony przedstawił również w sposób dokładny wartość skradzionego i uszkodzonego na skutek działania sprawcy mienia. Sąd uznał jego depozycje również w tym zakresie za szczerze. Pokrzywdzony słuchany w dniu zdarzenia podał wartość szacunkową strat – 14.000 złotych, natomiast zeznając na rozprawie głównie dokładnie wyszczególnił wyniki na skutek działania K. D. koszty, podając ich wartość rynkową. Wprawdzie M. W. nie posiadał żadnych faktur czy rachunków, które by stanowiły potwierdzenie prawdziwości jego twierdzeń, to jako rolnik ryczałtowy nie miał takiego obowiązku, zaś w świetle zasad logiki i doświadczenia życiowego będąc właścicielem tych przedmiotów, miał wiedzę odnośnie ich wartości.

Sąd zważył, że M. W. jako osoba pokrzywdzona przestępstwem mógłby próbować nadmiernie obciążyć winą oskarżonego, to jednak mając na uwadze, że pokrzywdzony wyceniając wartość strat uwzględnił przy tym, że odzyskał skradzione mienie, jak również fakt, że nie znał wcześniej, chociażby z widzenia K. D., a także biorąc pod uwagę zgromadzony materiał w sprawie należało uznać, że jego zeznania polegały na prawdzie. Wprawdzie M. W. wiązał czyn popełniony przez K. D. z grupą przestępczą i uprzednimi kradzieżami dokonanymi na terenie jego posesji, to jednak w ocenie Sądu nie miał na celu przypisania winy K. D. za czyny, których oskarżony nie popełnił, a jedynie w ten sposób próbował powiązać ze sobą fakty i przedstawić je organom ścigania w należyty sposób.

Okoliczności przytoczone przez pokrzywdzonego były kluczowe dla ustalenia stanu faktycznego w sprawie. W miejscowości, gdzie dokonano obywatelskiego zatrzymania, nie ujawniono żadnego monitoringu, a M. W. był jedyną osobą, która widziała sprawcę kradzieży mienia z posesji przy ul (...) w miejscowości P.. Wobec powyższego Sąd dał im wiarę i na ich podstawie dokonał ustaleń faktycznych w sprawie.

Na przymiot wiarygodności zasługiwały również zeznania K. B.. Wypowiedział się on na temat zawartej w dniu 15.04.2017 r. umowy kupna-sprzedaży samochodu z M. K.. Na potwierdzenie swoich zeznań przedłożył dokument w/w umowy. Okoliczności, na które świadek zeznawał nie dotyczyły jednak bezpośrednio zdarzenia z dnia 28.04.2017 r., a jedynie były przydatne przy próbie ustalenia właściciela pojazdu marki F. (...) o nr rejestracyjnym (...).

Chociaż Sąd nie dopatrył się żadnych okoliczności, które uzasadniałyby przypuszczenie, że świadkowie J. K. i P. K. zeznając próbowali konfabulować, to jednak ich wskazania były nieprzydatne dla sprawy. Nie mieli bowiem oni wiedzy, aby ich syn M. K. nabył samochód marki F. (...) o nr rejestracyjnym (...), którym w dniu 28.04.2017 r. poruszał się oskarżony. Sąd zważył, że świadkowie J. K. i P. K. nie mieli wiedzy odnośnie okoliczności, na którą byli słuchani, a ich zeznania są sprzeczne z zeznaniami świadka K. B. i dowodem w postaci umowy kupna – sprzedaży. Okoliczności te nie miały jednak dużego znaczenia w sprawie, gdyż nie dotyczą bezpośrednio zdarzenia kradzieży mienia z posesji w P. ani osoby oskarżonego. Z powyższych względów Sąd pominął ich zeznania przy ustalaniu stanu faktycznego.

Ocena w zakresie wiarygodności twierdzeń K. D. została dokonana z należyłą dozą ostrożności, mając na względzie twierdzenia oskarżonego sprzeczne z zeznaniami pokrzywdzonego w zakresie wartości skradzionego przez K. D. mienia oraz co do powstałych uszkodzeń w mieniu. Rozmiar dokonanych uszkodzeń znajduje potwierdzenie w dokumentacji fotograficznej zgromadzonej na etapie postępowania przygotowawczego. Natomiast wysokość powstałych szkód oraz wartość kradzionego mienia i kwestia odzyskania zaczepów przez pokrzywdzonego, kwestionowana przez K. D., została ustalona na podstawie depozycji M. W., którym Sąd dał wiarę w całości. Odnośnie wskazań oskarżonego, że M. W. odzyskał haki transportowe, to okoliczność ta nie była podważana przez pokrzywdzonego. Zdaniem Sądu oskarżony miał interes w tym, by przedstawić okoliczności związane ze

zdarzeniem z dnia 28.04.2017 r. w sposób dla siebie korzystny, który pozwoliłby mu na uniknięcie, bądź ograniczenie odpowiedzialności.

W świetle przedstawionych wyżej rozważań, Sąd odmówił dania wiary tym wskazaniom K. D. złożonym na etapie postępowania przygotowawczego i sądowego, w których oskarżony wyrażał swoje zastrzeżenia, co do wartości strat związanych z jego przestępczym działaniem oraz nie przyznał się do winy, uznając, iż powyższe stanowiło jedynie przyjętą przez niego celem uniknięcia odpowiedzialności karnej linię obrony.

Kluczowe znaczenie dla sprawy miała opinia z zakresu badań DNA z dnia 23.01.2018 r. We wnioskach w/w opinii biegli jednoznacznie stwierdzili, że wszystkie pozytywnie amplifikowane cechy DNA pochodzące z zabezpieczonych w toku oględzin w sprawie są w pełni zgodne z tymi, jakie są obecne u K. D..

Sąd dokonując ustaleń faktycznych w sprawie pominął dowód z opinii kryminalistycznej z dnia 19.07.2017 r. (k. 147-149 akt). Opinia ta okazała się być nieprzydatna dla ustaleń w sprawie i nie wniosła żadnych nowych okoliczności do sprawy. W zapisie ujawnionym na zabezpieczonym rejestratorze nie stwierdzono bowiem żadnych zarejestrowanych osób.

Sąd wziął także pod uwagę treść notatek urzędowych dotyczących przeprowadzonej rozmowy z ojcem K. B. w miejscu jego zamieszkania w dniu 28.04.2017 r. i sprzedaży przez jego syna samochodu marki F. (...) oraz dotyczącej interwencji z dnia 28.04.2017 r. Potwierdzają ona przy tym jedynie obiektywny fakt zaistnienia takiego zdarzenia, natomiast nie stanowiły podstawy poczynionych ustaleń faktycznych, bowiem prowadziłyby to do naruszenia zakazu zastępowania dowodów, z których wymagane jest sporządzenie protokołu (np. zeznań świadków) treścią notatek urzędowych.

Rekonstrukcji stanu faktycznego Sąd dokonał również w oparciu o dokumenty ujawnione w trakcie przewodu sądowego w postaci: dokumentacji fotograficznej, umowy kupna-sprzedaży samochodu, protokołów oględzin, oświadczenia oskarżonego, zaświadczenia lekarskiego oskarżonego, danych o karalności, odpisu wyroku i danych osobo poznawczych, a także dokumentu prywatnego w postaci zestawienia zabezpieczonych pojazdów na parkingu BER-HOL P.. Dokumenty te nie budziły wątpliwości co do rzetelności i autentyczności zawartych w nich informacji. Zostały one sporządzone w przepisanej formie przez upoważnione do tego podmioty, mają charakter kompletny, a nadto nie były kwestionowane w toku postępowania. Mając powyższe na uwadze, brak było podstaw do zakwestionowania wiarygodności wskazanych dowodów.

Odnosnie kwalifikacji prawnej:

Wobec tak przeprowadzonej oceny dowodów zgromadzonych w niniejszej sprawie Sąd przypisał oskarżonemu K. D. popełnienie występku zarzucanych mu oskarżeniem i uznając je za ciąg przestępstw zakwalifikował je z art. 278§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. oraz z art. 13 §1 k.k. w zb. z art. 278§ 1 k.k. w zb. z art. 288§1 k.k. w zw. z art. 11§ 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. W sprawie nie stwierdzono okoliczności wyłączających winę oskarżonego, który jest osobą dorosłą, sprawną intelektualnie, zdolną do rozpoznania znaczenia swoich czynów i pokierowania swoim postępowaniem.

Swoim działaniem K. D. wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. Z poczynionych w sprawie ustaleń bezspornie wynika bowiem, że K. D. po uprzednim zwolnieniu blokady dźwigni zaczepu ciągnika rolniczego marki F. dokonał zaboru dwóch zaczepów transportowych od tego silnika. Kradzież we wszystkich typach z art. 278 k.k. jest przestępstwem umyślnym i kierunkowym, znamionnym celem. Treścią celu w przypadku kradzieży rzeczy, energii lub karty bankomatowej jest przywłaszczenie. Sprawca działa w celu przywłaszczenia, jeśli zamierza traktować cudzą rzecz, energię lub kartę jako własną, czyli włączyć ją do swojego majątku. Nie ma zatem znaczenia, że K. D. nie osiągnął korzyści majątkowej z dokonanej kradzieży z uwagi na to, że podczas ucieczki porzucił zabraną rzecz. Słuszny jest pogląd przyjęty w orzecznictwie, że w celu przywłaszczenia działa sprawca, który zabiera rzecz po to, aby ją niezwłocznie potem porzucić, choćby z irracjonalnej motywacji (uchw. SN z 23.4.1998 r., I KZP 1/98, OSNKW 1998, Nr 5–6, poz. 23; post. SN z 4.10.2012 r., III KK 285/12, L.). W świetle niniejszej sprawy nie zachodziły żadne okoliczności,

które uprawniałyby oskarżonego do dokonania zaboru w/w rzeczy, a oskarżony działał z zamiarem pozbawienia właściciela władztwa nad stanowiącym jego własność mieniem i postąpił z nim jak z własnym.

Tym samym, K. D. wypełnił swoim działaniem również przesłanki przestępstwa z art. 278§1 k.k.

Podobnie Sąd uznał za zasadne przypisanie oskarżonemu K. D. popełnienia przestępstwa z art. 288§1 k.k. Odpowiedzialności przewidzianej w przywołanym przepisie podlega ten, kto cudzą rzecz niszczy, uszkadza lub czyni niezdatną do użytku. Przy czym uszkodzenie jako znamię czynnościowe przestępstwa stypizowanego w art. 288 § 1 k.k. - z jakim mieliśmy do czynienia w realiach niniejszej sprawy - polega na takiej zmianie materii rzeczy, po powstaniu której nie można wykorzystywać tej rzeczy dla celów, dla których była pierwotnie przeznaczona. W pojęciu uszkodzenia mieści się wszelkie zachowanie, które w mniejszym lub większym stopniu oddziałuje na całość rzeczy, prowadząc do naruszenia jej substancji, istotnych właściwości decydujących o jej przeznaczeniu i możliwościach wykorzystania. Bez wątpienia zakres ingerencji oskarżonego K. D. we wskazane mienie w postaci jednego z zaczepów transportowych oraz gniazda ciągnika szybkozłącze, jak również przewodu hydraulicznego uniemożliwia wykorzystywanie w/w przedmiotów do celów, do jakich pierwotnie byłyprzeznaczone, jednakże wobec tego, iż uszkodzenia miały charakter częściowy, brak było podstaw do uznania, że doszło do zniszczenia przedmiotowego mienia na szkodę M. W.. Jednocześnie Sąd zważył, że uszkodzenie w/w mienia nastąpiło w zamiarze ewentualnym, bowiem intencją oskarżonego był zabór przedmiotowego mienia, nie zaś dokonanie jego uszkodzenia.

Mając na uwadze powyższe przesłanki, oskarżony swym zachowaniem wypełnił wszystkie znamiona przestępstwa określonego w art. 288§1 k.k.

Co się zaś tyczy okoliczności, że z nieznanых przyczyn nie dokonał kradzieży zaczepu transportowego, to swoim czynem zatem oskarżony wyczerpał znamiona przestępstwa usiłowania kradzieży z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 278§1 k.k. oraz przestępstwa uszkodzenia mienia z art. 278§ 1 k.k., wobec czego dokonując kwalifikacji prawnej tego czynu Sąd miał na uwadze treść art. 11§2 k.k.

Dokonując kwalifikacji prawnej przypisanych K. D. czynów, należało uwzględnić działanie w warunkach powrotu do przestępstwa. Zgodnie z przepisem art. 64 § 1 k.k., jeżeli sprawca skazany za przestępstwo umyślne na karę pozbawienia wolności popełnia w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary umyślne przestępstwo podobne do przestępstwa, za które był już skazany, sąd może wymierzyć karę przewidzianą za przypisane sprawcy przestępstwo w wysokości do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę. W niniejszej sprawie K. D. był uprzednio karany, w szczególności wyrokiem Sądu Rejonowego w Tczewie z dnia 10 kwietnia 2015 roku sygn. akt II K 87/15 za przestępstwo podobne, umyślne z art. 286 § 1 k.k., którym orzeczono wobec niego karę 9 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w całości w okresie od dnia od dnia 22 lipca 2015 roku do 17 kwietnia 2016 roku. Przestępstwa, których dopuścił się obecnie, są przestępstwami podobnymi (przeciwno mieniu) w rozumieniu art. 115 § 3 k.k., i zostały popełnione przed upływem 5 lat od zakończenia odbywania kary przez oskarżonego. Uzasadnia to uwzględnienie w kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu K. D. przepisu art. 64 § 1 k.k. i surowsze traktowanie go w zakresie wymiaru kary.

Ponieważ czyny, jakich dopuścił się K. D., zostały popełnione w tym samym czasie, z wykorzystaniem tej samej sposobności, a ponadto zważając na tożsamość osoby pokrzywdzonej, Sąd uznał, że stanowią one ciąg przestępstw z art. 91 § 1 k.k.

Oдноśnie wymiaru kary:

Rozpoczynając rozważania dotyczące wymierzonej oskarżonemu karze Sąd zważył, że miał na uwadze całokształt okoliczności, w jakich doszło do popełnienia przez K. D. przypisanego mu czynu, Sąd miał na względzie dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 k.k., zgodnie z którym sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego (prewencja szczególna), a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej

społeczeństwa i zaspokojenie potrzeby poczucia sprawiedliwości (prewencja ogólna). Przepis ten stanowi również, że wymierzając karę, sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości. Natomiast przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu sąd bierze pod uwagę m. in. sposób i okoliczności popełnienia czynu oraz inne przesłanki, o których mowa w art. 115 § 2 k.k.

Za okoliczność obciążającą oskarżonego Sąd poczytał wielokrotną karalność oskarżonego K. D., w tym za przestępstwa przeciwko mieniu. Oskarżony mając świadomość naganności własnego postępowania oraz konsekwencji prawnych tego typu zachowań w dalszym ciągu dopuszcza się przestępstw wymierzonych w dobro, jakim jest prawo własności, co wskazuje na rażące lekceważenie obowiązującego prawa i uzasadnia przyjęcie znacznego stopnia winy oskarżonego. Ponadto K. D., jak podał na rozprawie w dniu 24.07.2018 r. ukrywał się przed organami ścigania, żeby uniknąć odbycia kary pozbawienia wolności. Sąd uwzględnił również zachowanie K. D. bezpośrednio po zdarzeniu, kiedy to podjął się ucieczki porzucając samochód a w nim zabrane przedmioty. Powyższe postępowania oskarżonego wskazują, że nie jest on gotów do ponoszenia gotowości za swoje naganne zachowania.

Sąd analizując okoliczności sprawy wziął pod uwagę motywację oskarżonego, która w stopniu oczywistym sprowadzała się do uzyskania w dalszej perspektywie korzyści majątkowej, choć była naganna, to u oskarżonego stwierdzono nowotwór jelita grubego i dopuścił się popełnienia zarzucanych mu czynów, gdyż potrzebował pieniędzy, które chciał przeznaczyć na leczenie guza. Sąd uwzględnił również fakt, że uszkodzeń dokonał w zamiarze ewentualnym.

Mając na uwadze ogół powyższych okoliczności, Sąd doszedł do przekonania, że najwłaściwszą karą dla oskarżonego za przypisane mu w wyroku przestępstwo, będzie kara 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności. Sąd orzekając o karze stosował przepisu art. 91 § 1 k.k., art. 14§ 1 k.k., zgodnie z którym Sąd wymierza karę za usiłowanie w granicach zagrożenia przewidzianego dla danego przestępstwa oraz art. 11 § 3 k.k., zgodnie z którym sąd wymierza karę na podstawie przepisu przewidującego karę najsurowszą. Zarówno przestępstwo z art. 278§1 k.k. jak i z art. 288 §1 k.k. zagrożone są karą pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5. W ocenie Sądu, wymierzona oskarżonemu kara jest adekwatna zarówno do stopnia jego zawinienia, jak i stopnia społecznej szkodliwości przypisanych mu czynów. Uwzględnia ona nadto okoliczności obciążające oskarżonego – tj. jego uprzednią karalność, w tym za przestępstwa przeciwko mieniu. Sąd miał także na uwadze względy prewencji ogólnej, w szczególności nagminność popełnienia tego rodzaju czynów i konieczność kształtowania w tym zakresie świadomości społeczeństwa.

Zdaniem Sądu zastosowanie łagodniejszej sankcji karnej w okolicznościach niniejszej sprawy nie spełniłoby należycie celów kary. Sąd stoi na stanowisku, że w przypadku przestępstw, których dopuścił się oskarżony, godzących w dobro, jakim jest prawo własności nie można prezentować pobłażliwości i wyrozumiałości, tym bardziej w sytuacji, gdy oskarżony nagminnie narusza porządek prawny. Tego rodzaju postępowanie zasługuje na zastosowanie trafnej i odczuwalnej sankcji karnej, tak aby nie utrwałać poczucia bezkarności sprawców tego typu przestępstw. K. D. będąc uprzednio karany, w tym na kary pozbawienia wolności, w dalszym ciągu narusza normy prawne. Dlatego też jedynie bezwzględna kara pozbawienia wolności we wskazanym wymiarze przyniesie oczekiwane rezultaty.

Zasadnym było obciążenie K. D. obowiązkiem naprawienia szkody wywołanej przestępnym zachowaniem oskarżonego. Sąd orzekł w tym przedmiocie na podstawie art. 46§1 k.k. zobowiązując oskarżonego do zapłaty na rzecz pokrzywdzonego M. W. kwoty 9.400 złotych. Orzeczenie tego środka karnego jest wskazane, jako że realizuje idee „sprawiedliwości naprawczej”, związanej z rekompensowaniem pokrzywdzonym szkód wyrządzonych im przez sprawców. Ustalając powyższą kwotę Sąd oparł się na wartości uszkodzonego i zabranego mienia (uszkodzenie zaczepu transportowego – 4.850 złotych, uszkodzenie przewodu elektrycznego: 1.280 złotych, uszkodzenie gniazdka zaporowego w silniku: 370 złotych oraz uszkodzenie króćca, będącego integralną częścią siłownika elektrycznego: 2.900 złotych). Z racji tego, że M. W. odzyskał zaczepy, z czego jeden był w pełni sprawny, zatem nie poniósł szkody w tym zakresie, dlatego Sąd nie uwzględnił wartości tego zaczepu przy wyliczaniu wartości szkody. Choć oskarżony

będzie pozbawiony możliwości zarobkowania, to M. W. poniósł szkodę nie z własnej winy, a na skutek nagannego postępowania oskarżonego, dlatego szkodę tą oskarżony winien naprawić.

Sąd w punktach V i VI wyroku orzekł w przedmiocie dowodów rzeczowych. I tak, na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzekł o przepadku dowodów rzeczowych na rzecz Skarbu Państwa w postaci łomu oraz samochodu osobowego F. (...) o nr rej. (...) uznając je za przedmioty służące do popełnienia przestępstwa. Ponadto zgodnie z treścią pisma Komisariatu Policji w T. K. D. oświadczył, że nie będzie odbierał samochodu i zrzeka się jego własności na rzecz Skarbu Państwa. Natomiast na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. Sąd uznał, że dla postępowania stał się nieprzydatny dowód rzeczowy w postaci czapki oskarżonego, wobec czego należało orzec o jej zwrocie osobie uprawnionej – K. D..

Mając na uwadze stan majątkowy oskarżonego oraz fakt odbywania przez niego bezwzględnej kary pozbawienia wolności, Sąd na mocy art. 626§1 k.p.k. i art. 624§1 k.p.k. zwolnił go w całości od obowiązku ponoszenia kosztów procesu, przejmując je na Skarb Państwa, o czym orzeczono w punkcie VIII uzasadnianego orzeczenia.

Sędzia SR Joanna Jurkiewicz